

היום המאושר בחיים

הרב נראה כאילו הלך לאיבוד בקומה הראשונה ברבנות בחולון. הוא לא מצא את החתן והכלה. אבא הצביע על החתן. החתן היה לבוש במיטב בגדיו: חולצה לבנה עם פסים דקיקים צבעוניים ומכנסיים בצבע הדומה לחום. אלו היו בגדיו החגיגיים ביותר אותם הביא מניו יורק מהתקופה שלמד ועבד בה. איש צעיר, שיערו כבר מאפיר ולעיניו משקפיים במסגרת שחורה עבה כמו שכולם הרכיבו בשנות השבעים. הרב הביט בחתן בעין רעה, ושאל היכן הכלה: " היא לא בכיסא הכלה". אמא הצביעה על הכלה. לבשתי חצאית לבנה שאבא תפר לי תוך יומיים, וחולצה לבנה עם נקודות צהובות ותחרה צהובה תוצרת איטליה. לראשי קשת צהובה עשויה פרחי חרציות והינומה צנועה. אמא וטובה חמותי נראו כאילו חבשו על ראשן פאה. הרב נכנס לחדר צדדי עם החתן לחתום על ה"כתובה". אבא שלי אלגנטי כמו תמיד: חליפה אפורה, עניבה וכובע תואם, נכנס אחריהם לשמור שלא ירמו אותי. האבא של החתן ראה שכולם נכנסים, הצטרף גם הוא. כשיצאו הכניס אבא לכיסו של הרב כמה שטרות שיואיל בטובו לא לסובבני שבע פעמים סביב החתן. סוף סוף עמדנו מתחת לחופה. בתמונות אני נראית בוכה, אבל אני צחקתי עד דמעות, המשקפיים כמעט נפלו מאפי. החתן ניסה ללא הצלחה לדרוך על רגלי. על הכוס הוא הצליח יותר. רק חמותי החורגת הזילה שתי דמעות. ספרתי. במקום להקשיב לרב התבוננתי בעיון רב באורחים. את רובם לא הכרתי.

אמא שלי לבשה את חליפתה הכחולה היפה, ואחזה בתיק חום. קבלנו אולי שני צ'קים והמון סרוויסים, המתנה הכי כבדה הייתה ספר ענק על האמנות היפנית. לפני האירוע החתן טען שלחתונה מניין זה מספיק, ומי צריך את כל החגיגות הללו. אני התעקשתי שאם לא יהיה מזנון אמא שלי תצטרך להכין ארוחה למשפחה ולכמה מחבריהם הקרובים, ובמה היא אשמה? וגם יש לה ראומטיזם בידיים. גם ככה כל העסק הזה לא נראה לה. היא חשבה שלהכיר שלושה שבועות ולהתחתן זה מהר מידי ובכלל "מי צריך להתחתן, תחיו ביחד, תכירו היטב ואז תחליטו". החתן ענה לה שיהיו לנו כל החיים להכיר. כבר אז ידע על מה הוא מדבר. האורחים אכלו ושתו כל מה שחמותי הזמינה, אמא לא התערבה בכל ההחלטות הללו שנראו לה טיפשיות. "ובכלל כל הטרראם הזה קצת מוגזם", אמרה והניפה את ידה בתנועה מבטלת אופיינית.

התפלאתי מניין צצו כמאה איש. מצד הכלה היו כעשרים. את החברים מכיתת התיאטרון הזמנתי למסיבה בבית. לא עלה על דעתנו שצריך צלם. גם בלי עדות מצולמת נזכור את

המאורע כל חיינו. צילומים צריך רק ל"שבעה". לחתן היה חבר שצילם את האירוע. הוא לא האמין שחברו הרווק הנצחי מתחתן. מזל, יהיה לנו מה להראות לבנותינו. כל האירוע נראה לי כקטע מסרט של פליני.

מספר ימים לפני החתונה החתן עבר לדירתו. הוא חשמל לי את הדירה: טלוויזיה, פטיפון, וכל אביזר חשמלי אחר. הייתה לו חיבה גדולה לחשמל – מהנדס... ביום החתונה, התקין טכנאי את הטלוויזיה. אמרנו לו שבשישיים ימסור את המפתח לשכנה. הוא התעניין לאן אנחנו ממהרים, ואמרתי לו שאנחנו נוסעים להתחתן. ליד תחנת האוטובוס ראיתי את איציק ורחל חלוצי מחכים לאוטובוס. עצרנו ולקחנו אותם איתנו. טוב שראיתי אותם, אחרת, היינו עוצרים לקחת את הפומפה שהחתן שכח בחנות. הייתי נכנסת עם פומפה במקום זר פרחים. כשהגענו, החתן ראה את האורחים הרבים המתאספים ברבנות והציע שנצלצל למשטרה להודיע שיש פצצה וכולם יתפזרו. אמרתי לו שיפסיק להיות אידיוט. לא ידעתי עם מי אני מתחתנת. וכך הגענו לרגע המרגש מתחת לחופה. אחרי שנגמר הטכס הוצגתי לפני מספר חברים של החתן, כולם חלקו ילדות בכפר סבא.

סוף סוף הכול נגמר. הבעל פתח את הבגד' להכניס את הסרוויסים ואת הספר על האמנות היפנית. לא היה מקום. הבגד' היה מלא בקופסאות שימורים של גפילטע פיש. הוא לא סמך עלי. לקחנו את הורי הבייתה. אמא ואבא נשקו לנו. הפעם הבעל הרשה להם. הגענו הבייתה. הטלוויזיה פעלה. כל המכשירים עבדו. לפתע צלצל הטלפון. זה היה תומס אותו הכרתי בפאב האנגלי לפני כחודשיים. הוא רצה לקחת אותי לפאב הקבוע. אמרתי לו שזה בלתי אפשרי כי בדיוק חזרתי מחתונתי. הייתה שתיקה לרגע ואז הוא אמר: "לא נורא תמיד תוכלי להתחרט."